

Robert Vannoy , Exodus to Exile, Wykład 9A

Sędziowie

Recenzja

IV. D. Struktura i treść Sędziów 2. Teologiczne podstawy właściwego zrozumienia Księgi Sędziów Sędziowie 2:6-3:4

W zeszłym tygodniu byliśmy w Księdze Sędziów i doszliśmy do rzymskiej cyfry IV. D., „Struktura i treść sędziów”. Tuż pod koniec sesji rozmawialiśmy o IV. D. 2., „Teologiczna podstawa właściwego zrozumienia Księgi Sędziów: Sędziów 2:6-3:4”. Pamiętacie, jak powiedziałem, że były dwa wstępy i dwa wnioski, jeśli spojrzycie na strukturę Księgi Sędziów. Jak zauważyłeś w zarysie, pierwszym wstępem było tło historyczne okresu, który zostanie opisany w dalszej części księgi, Sędziów 1:1-2:5. Dowiedzieliśmy się tam, że plemiona przybyły, aby osiedlić się w swoich posiadłościach plemiennych, tak jak nakreślił to Jozue. Na końcu Księgi Jozuego intencją było osiedlenie się plemion i dokończenie podboju ich własnego terytorium. Większość z nich tego nie uczyniła, co stanowi historyczną podstawę dla tego, co następuje w Księdze Sędziów.

Ale to drugie wprowadzenie daje podstawę teologiczną. Czytasz w 2:6 do 3:4, że Izrael odwrócił się i zaczął służyć Baalom. W Księdze Sędziów 2:10 czytamy: „Po tym, jak całe to pokolenie zostało zgromadzone wśród swoich ojców, wyrosło inne pokolenie, które nie znało Pana ani tego, co uczynił dla Izraela. Wtedy Izraelici czynili zło w oczach Pana i służyli Baalom”. Izraelici odwrócili się więc od Pana i służyli Baalom. Czytasz w wersecie 14, że Pan wydaje je łupieżcom, którzy ich splądrowali, i jest ucisk. Następnie w wersecie 16 Pan wzbudził sędziów, aby ich wybawili. Pod koniec naszej ostatniej godziny wspomniałem o tym cyklu grzeszenia i odwracania się od Pana — kult Baala, po którym następuje ucisk. Czasami w cyklu można znaleźć pewien element skruchy. Izrael żałuje lub woła do Pana, a następnie otrzymujesz wybawienie przez sędziego. W zeszłym tygodniu zastanawiałem się, czy tym trzecim elementem jest naprawdę pokuta. To jest coś, co nie jest do końca jasne. Nie jest to specjalnie wspomniane w tym teologicznym wprowadzeniu.

A. Teologia sędziów 1. Odstępstwo Izraela 2. Wierność Boga 3. Cykle sędziów – bunt, zemsta, pokuta, ratunek Dałem ci ulotkę zatytułowaną „Teologia sędziów”. Chcę zwrócić waszą uwagę na akapit, który dotyczy tej konkretnej kwestii, a znajduje się on na stronie 833, pod nagłówkiem „Boża wierność”. „Boża wierność”, jak zauważyłeś, jest numerem 2. w sekcji „Tematy teologiczne”. Numer 1 na stronie 831 to „Apostazja Izraela”. Tak więc, jeśli chodzi o tematy książki, masz odstępstwo Izraela, ale dla kontrastu otrzymujesz wyraźne wskazanie Bożej wierności. Pod tym nagłówkiem na górze strony 833 powiedziałem: „Wszyscy komentatorzy sugerowali, że cykl nakreślony w drugiej części prologu w 2:11-19 i powtarzany w opowieściach różnych sędziów jest cyklem buntu, odpłata, pokuta i ratunek”. To jest ten czteroelementowy cykl — myślenie o nich jako o czterech „R” być może pomoże ci je zapamiętać: bunt, zemsta, pokuta i ratunek. Bliższe spojrzenie na 2:11-19 ujawni jednak, że w prologu nie ma żadnej wzmianki o pokucie. Odpłata za odstępstwo jest opisana w 14 i 15: „Sprzedał ich ich wrogom”. Ale zaraz po tym następuje: „Ale wtedy Pan wzbudził sędziów, którzy wybawili ich z rąk tych najeźdźców”, werset 16. Nie ma odniesienia do pokuty między opisem zemsty a ratunkiem.

Element pokuty Kiedy zwrócimy się do historii różnych sędziów, może się wydawać, że wstawienie elementu pokuty do cyklu jest uzasadnione na podstawie powtarzającego się stwierdzenia, że Izraelici „wołali” – zauważcie, że jest to w cudzysłowie – „do Pana w ich nieszczęściu”. Zobacz 3:9 w czasach Otniela. W Księdze Sędziów 3:9 czytamy: „Gdy wołali do Pana, wzbudził im wybawiciela”. Więc Izrael woła do Pana, a potem Pan powołuje wybawiciela. Powstaje pytanie, co oznacza to wołanie do Pana? Czy to wiąże się z pokutą?

Pójdźmy trochę dalej. 3:9 to czas Otniela. Sędziów 3:15 to czas Ehuda. Czytasz tam: „Izraelici ponownie wołali do Pana, a On dał im wybawiciela, Ehuda leworęcznego, syna Gery, Beniaminity”. Nie będę poświęcał czasu na czytanie tych wszystkich innych odniesień, ale to jest czas Ehuda. Potem jest czas Debory w 4:3, rozdziały 6 i 7 w czasach

Gedeona i 10:10 w czasach Jeftego. Chcę przeczytać Sędziów 10:10, ponieważ wprowadzono jeszcze jeden element. W 10:10, za czasów Jeftego, czytamy: „Wtedy Izraelici wołali do Pana” i zauważcie, co następuje: „Zgrzeszyliśmy przeciwko tobie, opuściwszy naszego Boga i służąc Baalom”. W Księdze Sędziów 10:10 znajduje się wyraźne wyznanie grzechu, które wydaje się być wyrazem pokuty. Wrócę do tego za chwilę. Niektórzy komentatorzy sugerowali nawet, że ta pozorna rozbieżność między cyklem przedstawionym w prologu a cyklem przedstawionym w opowieściach sędziów jest dowodem na to, że prolog i historie pochodzą od różnych pisarzy. Innymi słowy, są to główne studia biblijne, w których można znaleźć napięcia i konflikty między różnymi źródłami lub warstwami. „Konkluzja ta opiera się częściowo na założeniu, że wołanie koniecznie pociąga za sobą pokutę. To założenie jest jednak dalekie od pewności. Studium *za'aq*, które jest hebrajskim czasownikiem „wołać”, sugeruje, że jest to wołanie o pomoc z głębokiej rozpacz. W niektórych przypadkach wołanie może wiązać się z pokutą (zob. 10:10). Ale w takich przypadkach jest to jasne tylko dzięki dodatkowemu stwierdzeniu w tej sprawie”. Innymi słowy, idea pokuty nie jest czymś nieodłącznym od terminu *za'aq*, "krzyczeć."

Boża wierność niezależna od pokuty „Skoro tak jest, zwraca to uwagę na ważny teologiczny wgląd. Kiedy Jahwe wzbudził wybawiciela, niekoniecznie odpowiadał on na skrucę ze strony Izraela. To, co widać w ratowaniu przez Jahwe swego ludu, jest dowodem Jego wierności przymierzu”. Widzicie, to jest pod tym teologicznym tematem Bożej wierności. „Jahwe wielokrotnie działał w miłości i miłosierdziu dla swojego ludu, odpowiadając na jego nędzę i cierpienie, dając mu ulgę pomimo grzechu”. Wydaje mi się, że tak jest głównie w przypadku czytania tych historii. „Z Księgi Sędziów jasno wynika, że wybawienia Jahwe nie były zasłużone. W rzeczywistości wydaje się, że zarówno czas ucisku, jak i czas odpoczynku zostały dane przez Jahwe niezależnie od pokuty. Jego miłosierdzie wobec swego ludu było wielokrotnie okazywane. Nie wypędził ich z kraju, nie zniszczył ich (co byłby usprawiedliwiony), ale w miłosierdziu wielokrotnie przywoływał ich z powrotem do siebie”. Pozwólcie, że przeczytam tylko

dół strony w akapicie z Księgi Nehemiasza 9.27-28, gdzie jest napisane: „Wydaliście ich więc ich wrogom, którzy ich uciskali. Ale gdy byli uciskani, wołali do Ciebie.

Wysłuchałeś ich z nieba i w swoim wielkim miłosierdziu dałeś im wybawicieli, którzy wybawili ich z ręki ich wrogów. Lecz gdy tylko odpoczęli, znowu czynili to, co złe w waszych oczach. Potem wydałeś ich w ręce ich wrogów, aby nad nimi panowali. A kiedy ponownie wołali do ciebie [*za'aq*], ty wysłuchałeś ich z nieba i w swoim miłosierdziu ratowałeś ich raz za razem”. Jestem więc skłonny sądzić, że element skruchy nie zawsze był obecny. Pan był miłosierny i wyzwolił ich, co było demonstracją wierności przymierza wobec Jego ludu. A więc to wszystko w punkcie 2., „Teologiczne podstawy właściwego zrozumienia opowieści o sędziach”.

3. Historie głównych i mniejszych sędziów Numer 3. w twoim zarysie to „Historie głównych i mniejszych sędziów”. 3. za. to „Sędziowie Większy i Mniejszy”, jeśli spojrzysz na ten wydruk slajdów, zobaczysz w ciemnym cieniu sześciu głównych Sędziów: Otniela, Ehuda, Deborę, Baraka, Gideona i Samsona. W jasnym cieniowanym kolorze masz również sześciu pomniejszych sędziów. Tak więc w treści książki wymieniono sześciu głównych sędziów i sześciu mniejszych sędziów, o których mowa. Rozróżnienie między większymi i mniejszymi opiera się po prostu na tych, o których mamy szczegółowe relacje, i tych, o których wiemy bardzo mało. Jeśli spojrzysz na odniesienia do mniejszych sędziów, Szamgar jest 3:31; to jeden wers. Jeśli spojrzysz na werset 3:31, zawiera on wszystko, co wiemy o Szamgarze, a mianowicie: „Po Ehudzie przyszedł Szamgar, syn Anat , który pobił sześciuset Filistynów ościeniem wołowym . On także ocalił Izraela”. Tak więc w przypadku Szamgara, Toli, Jaira, Ibzana , Elona i Abdona mamy co najwyżej trzy wersety o każdym z nich – bardzo mało informacji. Z innymi sędziami, Ehud nie jest strasznie długi, ale masz dwa rozdziały dla Deborah i Baraka. Dostaniesz trzy rozdziały dla Gideona. Masz części trzech rozdziałów dla Jeftego i są cztery lub pięć rozdziałów dla Samsona.

Sędziowie lub wyzwoliciele Jeśli przeczytasz te narracje, przekonasz się, że

najczęściej tekst nazywa ich wybawicielami zamiast sędziami. Właściwie można powiedzieć, że lepszym tytułem tej książki byłoby „Wybawiciele” niż „Sędziowie”. Jedyną wzmianką o jednej z tych osób zaangażowanych w normalną działalność sądowniczą jest Deborah, gdzie czytamy w 4:4: „Debora, prorokini, żona Lappidota” — tu w NIV jest napisane „przewodniczyła wówczas Izraelowi”. „Prowadzenie” jest formą czasownika *shafat*, „osądzać”. A zatem „sądziła wówczas Izraela”. Ale w wersecie piątym jest powiedziane: „Obywała sąd pod palmą Debory między Rama i Betel w górach Efraima, a Izraelici przychodzili do niej, aby rozstrzygać spory”. Zasiadała więc w sądzie i pośredniczyła w sporach. Zwykle jest to rodzaj działalności, którą kojarzymy z sędzią.

Słyszac słowo „sędzia”, można pomyśleć, że wszyscy ci ludzie byli swego rodzaju urzędnikami sądowymi rezydującymi w sądach. Myślę, że to wprowadza w błąd. Spójrz na użycie terminu *shin pe tet*. Forma słowna to *shaphat*, od której wywodzi się forma rzeczownika. Jeśli spojrzeć na użycie tego słowa, ma ono szerszy zakres zastosowania niż wąskie pojęcie czynności sądowej rozstrzygnięcia sporów czy orzekania w sądzie. Jeśli spojrzysz na rdzeń w leksykonie BDB, mówi on „rządzić, administrować, sprawować przywództwo”. Tak więc ci „sędziowie” byli w rzeczywistości władcami plemiennymi lub przywódcami plemiennymi. Jeśli spojrzysz na sposób, w jaki NIV to tłumaczy, odkryjesz, że najczęściej nie tłumaczą tego jako „sądzić”, ale jako „przewodzić”. Jeśli nawet wejdiesz do 1 Samuela 8, gdzie Izrael chce króla, usłyszysz to słowo. 1 Samuela 8:20 w NIV mówi: „Lud powiedział: 'Będziemy jak wszystkie inne narody, z królem, który będzie nami rządził'. To jest *shafat*, „król, który nas poprowadzi”.

Tak więc, jak wspomniałem, ci sędziowie są często określane jako „wyzwoliciele”. Pozwolę sobie podać tylko kilka odnośników na ten temat. W Księdze Sędziów 3:9 czytamy o Otnielu: „Kiedy wołali do Pana, wskrzesił ich” — nie jest tam napisane „sędzia”, ale „wybawiciel”. To od *yasha*, „ocalić” lub „dostarczyć”. Jeśli spojrzysz na werset 3:15 z Ehudem, jest tam napisane: „Izraelici wołali do Pana, a On dał im wybawiciela”. Spójrz na Sędziów 6:14-15 — to jest z Gedeonem: „Pan zwrócił się do niego i rzekł: 'Idź w mocy, jaką posiadasz, i wyrwij Izraela z ręki Midianitów’” – ratuj

Izraela, *jasza* . To samo w Księdze Sędziów 6:36; 7:2; 10:12-14 i kilka innych miejsc. Jest więc sześciu głównych przywódców plemiennych lub sędziów i sześciu pomniejszych.

B. Krótkie komentarze na temat czterech wybitnych sędziów

B. _ w twoim zarysie jest: „Krótkie komentarze na temat czterech wybitnych sędziów”. Czterech, których wymieniłem, to Debora i Barak, Gedeon, Jefte i Samson. A więc najpierw Debora i Barak, których opisano w Księdze Sędziów 4 i 5. W 4:5 czytamy, że „Debora, prorokini, prowadziła w tym czasie Izraela. Siedziała pod palmą Debory między Rama a Betel w górach Efraima”. Więc ona jest z plemienia Efraima. Werset 6 mówi, że posłała po Baraka, który był z plemienia Neftalego, i poprosiła go, aby wziął 10 000 ludzi z Neftalego i Zabulona i udał się na górę Tabor, jak nakazał Pan: „Zwabię Siserę, dowódcę armii Jabina ” — Jabin był kananejskim królem, który rządził w Chacor, bardzo ważnym północnym mieście — „i zwabię go wraz z jego rydwanami i wojskiem nad rzekę Kiszon i wydam go w wasze ręce”. Mówi Naftalemu, co powiedział Pan, ale Barak jest niechętny i mówi w wersecie 6: „Jeśli pójdziesz ze mną, pójdę, ale jeśli nie, nie pójdę”. Mówi: „Pójdę z tobą, ale ze względu na sposób, w jaki to robisz, zaszczyt nie będzie należał do ciebie; bo Pan wyda Syserę kobiecie”. Myślę, że w tym momencie narracji budzi się oczekiwanie, że Deborah pójdzie z Barakiem i że to ona poprowadzi Izrael do zwycięstwa. Ona jest tą, której Pan przekaże Siserę. Ale gdy czytasz dalej, w wersecie 13. dowiadujesz się, że Sisera ma 900 rydwanów, potężną siłę. Pamiętaj, że Izraelici nie mają rydwanów . Ale Debora mówi do Baraka w wersecie 14: „Idź! Oto dzień, w którym Pan wydał Syserę w wasze ręce. Czy Pan nie wyprzedził was?” Zatem Jahwe jest boskim wojownikiem, tym, który oddaje Kanaan w ręce Izraela. A potem czytasz werset 15: „Pan rozgromił mieczem Siserę, wszystkie jego rydwany i wojsko, a Sisera

porzucił swój rydwan i uciekł pieszo”.

Więc próbuje uciec i znajduje namiot. W wersecie 17 czytamy: „Uciekł pieszo do namiotu Jael, żony Chebera Kenity, ponieważ panowały przyjazne stosunki między Jabinem, królem Chasoru, a rodem Chebera Kenity”. Wychodzi i zachowuje się dla niego bardzo gościnnie, powiedział, że jest spragniony. Werset 19 mówi: „Daj mi trochę wody”, a ona daje mu trochę mleka. Wchodzi do namiotu i mówi jej, werset 20: jeśli ktoś przyjdzie i zapyta, czy ktoś tu jest, powiedz „Nie”. A potem dowiadujesz się, w czyje ręce Pan wydaje Siserę: to Jael. W wersecie 21 czytamy, że to nie Debora: „Lecz Jael, żona Hebera, wzięła kołek namiotowy i młotek i cicho podeszła do niego, gdy spał wyczerpany. Wbiła kołek w jego skroń w ziemię i umarł. Czytasz więc w wersecie 23: „W owym dniu Bóg [nie mówi, że Jael pokonał Jabina, ale Bóg] pokonał Jabina, króla kananejskiego, przed Izraelitami”. To jest historia Debory i Baraka, których Pan użył, aby wyzwolić Izrael z ucisku kananejskiego.

To jest rozdział 4. Rozdział 5 to poetycki opis tego samego zdarzenia. Nie będziemy tracić czasu na przeglądanie rozdziału 5, ale jest to piękna literatura, w której Deborah i Barak śpiewają pieśń zwycięstwa. Chcę przeczytać werset 24 i następny, aby dać wam coś z posmaku rozdziału 5. Czytacie w 5:24: „Błogosławiona z niewiast niech będzie Jael, żona Chebera Kenity, najbardziej błogosławiona z niewiast mieszkających w namiotach. Poprosił o wodę, a ona dała mu mleko; w misce godnej szlachty przyniosła mu zsiadłe mleko. Sięgnęła ręką po kołek namiotowy, prawą po młotek. Uderzyła Siserę, zmiażdżyła mu głowę, roztrzaskała i przebiła jego skroń”. Dostajesz ten poetycki paralelizm, który sprawia, że jest to jeszcze mocniejszy utwór. „U jej stóp zatonął, upadł, leżał tam. U jej stóp zatonął, upadł tam, gdzie zatonął, tam upadł martwy”.

Scena zmienia się w 5:28 i wraca do domu matki Sisery. „Przez okno wyjrzała matka Sisery; za kratą zawołała: „Dlaczego jego rydwan tak długo nie nadjeżdża? Dlaczego stukot jego rydwanów opóźnia się? [Jest zaniepokojona.] Najmądrzejsza z jej dam odpowiada jej; doprawdy, ciągle sobie mówi: „Czy oni nie znajdują i nie rozdzielają

łupów? — Dziewczyna lub dwie dla każdego mężczyzny, kolorowe szaty jako grabież dla Sisery, kolorowe szaty haftowane, bogato haftowane szaty na moją szyję — wszystko to jako grabież? ' ” Oczywiście ironią jest to, że on nie wraca i nie o to chodzi. Tak więc ostatni werset mówi: „ Tak niech zginą wszyscy Twój wrogowie, Panie! Ale niech ci, którzy cię kochają, będą jak słońce, gdy wschodzi w swojej mocy. I kraj miał pokój przez czterdzieści lat”. Jest więc pierwsza historia o ucisku i wyzwoleniu Kananejczyków, w której Pan używa Debory i Baraka, by wyzwolić Izraela.

2. Gedeon

Druga historia jest w Księdze Sędziów 6-8 i jest nią Gedeon. Tym razem oprawcami są Midianici, którzy byli koczownikami z pustyni. Prawdopodobnie przybyli z południa i wschodu zza Jordanu i splądrowali miasta Izraela. Gedeon pochodził z miejsca zwanego Ofra . Zauważysz w wersecie 11: „Anioł Pański przyszedł i usiadł pod dębem w Ofra , który należał do Joasza Abiezeryty, gdzie jego syn Gedeon tłoczył pszenicę w prasie, aby uchronić ją przed Midianitami”. Położenie Ofra jest kwestionowane i nie można go jednoznacznie określić. Ale większość umieszcza ją w pobliżu granicy Manassesia i Efraima, znowu na północnym obszarze plemiennym. Pan mówi do Gedeona w 6:12: „ Kiedy anioł Pański ukazał się Gedeonowi, rzekł: Pan jest z tobą, potężny wojowniku”. Gedeon jest sceptyczny w tej wymianie zdań z aniołem Pańskim, więc mówi: „ Ale panie, jeśli Pan jest z nami, dlaczego to wszystko nam się przydarzyło? Gdzie są wszystkie jego cuda, o których opowiadali nam nasi ojcowie, mówiąc: Czyż Pan nie wyprowadził nas z Egiptu? Ale teraz Pan nas opuścił i wydał w ręce Madianitów. I Pan zwrócił się do niego i powiedział: „Idź w mocy, którą masz, i wybaw [lub wybaw] Izraela z ręki Madianitów . Czy ja cię nie posyłam?”” A więc jest prowizja. Gedeon protestuje. W wersecie 15 Gedeon mówi: „Jak mogę wybawić Izraela? Mój klan jest najsłabszy w całym Manassesie, a ja jestem najmniejszy w mojej rodzinie. Pan mówi: „Będę z tobą i razem pobijecie wszystkich Madianitów”.

Ale to wciąż za mało dla Gideona. Zauważ, że w 6:17 Gedeon odpowiada: „Jeżeli teraz znalazłem łaskę w twoich oczach, daj mi znak”. Innymi słowy, chcę jakiegoś

dowodu, że to, co mówisz, naprawdę się wydarzy. Więc Pan daje mu znak. Gedeon przygotowuje ofiarę na ołtarzu, a w wersecie 21 czytamy, że „anioł Pański dotknął mięsa i przaśników, a ze skały zabłysnął ogień pochłaniający mięso i chleb”. Werset 22 mówi: „Kiedy Gedeon zdał sobie sprawę, że to był anioł Pański, wykrzyknął: „Ach, Wszechwładny Panie! Widziałem anioła LO RD twarzą w twarz!”. Teraz anioł każe mu zburzyć ołtarz Baala należący do jego ojca. Jego ojciec miał ołtarz Baala, to jest w wersecie 25; ściął słup Aszery. Gedeon robi to w nocy, przeczytacie w wersecie 27. A potem przejdźcie do wersetu 36. „Gedeon powiedział do Boga: ‘Jeśli zbawisz Izraela moją ręką, jak obiecałeś ’” — Słowo Boże wciąż nie był odpowiedni. Kontynuuje: „Patrz , położę wełniane runo na klepisku. Jeśli rosa spadnie tylko na runo, a cała ziemia wyschnie, będę wiedział, że wybawisz Izrael przeze mnie, jak powiedziałeś” . Następnie chce innego znaku. „I tak się stało. Gideon wstał wcześniej następnego dnia; wycisnął runo i wyżył rosę — miskę wody. Wtedy Gedeon powiedział do Boga: „Nie gniewaj się na mnie. Pozwolę sobie jeszcze tylko na jedną prośbę. Pozwólcie mi na jeszcze jeden test z runem. Tym razem wysusz runo i pokryj ziemię rosą. Tej nocy Bóg tak uczynił. Tylko runo było suche; cała ziemia była pokryta rosą”.

Znowu Dan Bloch — wspomniałem w jego książce o sędziach w zeszłym tygodniu w serii New American Commentary — ma kilka interesujących komentarzy na temat tego runa na stronie 272. Mówi o wersecie 36 i następnych: „Te wersety całkowicie przykuwają uwagę czytelnika, ponieważ niespodzianka. Mimo że Gideon otrzymał moc od Jahwe i jest otoczony przez ogromną armię żołnierzy, waha się. Kontynuuje wystawianie Boga na próbę, żądając znaków – w swoim czasie szczególnie po to, by upewnić się, że Bóg rzeczywiście użyje swoich żołnierzy, aby zapewnić wyzwolenie narodowi, jak obiecał: „...jeśli wybawisz Izraela moją ręką, jak obiecałeś”. Późniejsze wyrażenie, które pojawia się dwukrotnie w wersetach 36-37, jest kluczem do tego tekstu”. A potem komentuje – myślę, że to jest właściwe. Mówi: „Wbrew powszechnej interpretacji ten tekst nie ma nic wspólnego z odkrywaniem lub określaniem woli Bożej”. Jak często

słyszeliście, jak ludzie mówili: „Zamierzam wystawić runo Gedeona – zobaczę, czy Pan to zrobi, a potem zobaczę Jego wolę, by zrobić tamto”. Bloch mówi: „To nie ma nic wspólnego z odkrywaniem lub określaniem woli Boga. Boża wola jest doskonale wyraźna w jego umyśle”. On wie, jaka jest wola Boża. „Problem Gideona polega na tym, że przy jego ograniczonym doświadczeniu z Bogiem nie może uwierzyć, że Bóg zawsze dotrzymuje słowa”. Bóg obiecał, ale on nie był gotowy, by w to uwierzyć. „Prośba o znaki nie jest oznaką wiary, ale niewiary. Pomimo tego, że ma jasność co do woli Bożej, jest wzmocniony duchem Bożym, potwierdzony jako wybrany przez Boga przywódca przez przytłaczającą reakcję swoich rodaków, na swoją własną odpowiedź na bitwę, używa wszelkich dostępnych środków, aby spróbować wydostać się z misję, do której został powołany. Zdaje się, że tak właśnie jest z tym polarem. Ale to nie działa, ponieważ Pan jest tak cierpliwy w swoim postępowaniu z Gedeonem”. Bóg poddaje się prośbie Gedeona i czyni to. Ale w tym przypadku Gideon jest wyjątkowo niechętnym wojownikiem.

Nie będę dalej rozwijał całej reszty tej historii, ale pamiętacie, jak Gideon miał ogromny odzew ludzi chętnych do pójścia, a potem Pan mówi: „Macie za dużo, musicie zmniejszyć te liczby. ” Kiedy dojdiesz do rozdziału 7, Pan mówi w wersecie 2: „Masz zbyt wielu ludzi, abym wydał Midianitów w ich ręce”. Dlaczego Pan tak mówi? Niektórzy używają tego tekstu, aby pokazać, że jest jakaś cnota bycia małym; chcesz wyeliminować wszystkich i jakoś bycie mniejszym jest lepsze. Nie o to tutaj chodzi. Chodzi o to, co Pan mówi w wersecie 2: „Aby Izrael nie chełpił się przede mną, że jego własna siła go ocaliła”. To nie potężna armia zapewni Gideonowi i Izraelowi zwycięstwo. To Pan da im zwycięstwo, a Pan nie chce żadnego zamieszania z tego powodu.

„Aby Izrael nie chełpił się przede mną, że jego własna siła go ocaliła, ogłoś teraz ludowi: „Każdy, kto drży ze strachu, może zawrócić i opuścić Górę Gilead ”. To interesująca propozycja dla mężczyzn, którzy są zamiar iść do bitwy. „Jeśli się boisz,

możesz zostać zwolniony, możesz iść do domu”. Jest bardzo niewielu ludzi, których mogę sobie wyobrazić idących na wojnę, którzy nie odczuwają strachu. Ale tutaj każdy, kto drży ze strachu, może zawrócić. Wyjechało więc 22 000 ludzi, a pozostało 10 000. „Lecz Pan rzekł do Gedeona: „Jest jeszcze zbyt wielu ludzi. Zanieś je do wody, a ja je tam dla ciebie przesieję. Jeśli powiem: „Ten pójdzie z tobą”, pójdzie; ale jeśli powiem: Ten nie pójdzie z tobą, nie pójdzie. Gedeon zabrał więc mężczyzn nad wodę. Tam Pan powiedział do niego: Oddziel tych, którzy chleptają wodę swymi językami jak pies, od tych, którzy klękają, aby się napić. Trzysta mężczyzn przyłożyło ręce do ust. Cała reszta padła na kolana, żeby się napić ”. Werset 7: „Rzekł Pan do Gedeona: „Z trzystu mężczyznami, którzy chleptali, wyratuję cię i wydam Madianitów w twoje ręce ”.

Tak więc celem tego wszystkiego jest pokazanie, że kiedy nadejdzie zwycięstwo, to Pan je daje. Następnie udają się nocą do obozu Midianitów. W wersecie 16 czytamy: „Podzieliwszy trzystu mężów na trzy hufce, dał wszystkim w ręce trąby i puste dzbany, a w środku pochodnie. - Uważajcie na mnie - powiedział im. 'Idź za mną. Kiedy dotrę na skraj obozu, zrób dokładnie to, co ja. Kiedy ja i wszyscy, którzy są ze mną, zatrąbimy w trąby, wtedy z całego obozu zatrąbcie w wasze i wołajcie: „Za Pana i za Gedeona”’. Czytacie w Księdze Sędziów 7:19: „Zadęli w trąby i potłukli dzbany, które mieli w rękach”. Rezultat był taki, że Midianici byli dezorientowani i zaczęli ze sobą walczyć, co doprowadziło do zwycięstwa Izraela.

Przywódcy Midianitów w rozdziale 8, którzy mieli na imię Zebach i Salmunna, uciekli. Gedeon i jego armia ścigali ich, a w wersecie 12 rozdziału 8 czytamy, że ich pojмали. Po drodze dotarli do miejsca zwanego Sukkot. Interesujące jest to, że w wersecie 5 Gedeon powiedział do mieszkańców Sukkot: „Dajcie moim żołnierzom trochę chleba; są zużyte. Nadal ścigam Zebacha i Salmunnę, królów Madianitów”. Mieszkańcy Sukkot nie wiedzieli, jaki będzie tego wynik. Nie zamierzali sprzymierzać się z Gideonem. Czytasz więc w wersecie 6: „Lecz książęta Sukkot powiedzieli: Czy masz już ręce Zebacha i Salmunny w swoim posiadaniu? Dlaczego mamy dawać chleb naszym żołnierzom? ” Bali się, że Zebach i Salmunna uciekną i wrócą, a jeśli dowiedzą się, że mieszkańcy Sukkot pomogli Gedeonowi i jego ludowi, Zeba i Salmunna zemszczą się na

nich. Więc nie pomogły. Ale Gedeon i jego ludzie ścigali ich i pojмали. Następnie zauważasz w wersecie 13, że kiedy wrócili, Gedeon schwycił młodego mężczyznę z Sukkot i przesłuchał go. Młodzieniec spisał mu imiona 77 urzędników z Sukkot, starszych miasta. A teraz dwie rzeczy na ten temat. On nie pozwoli ludziom z Sukcot odejść. Gideon wraca i rozlicza się z tego, że nie pomogli mu po drodze. Ale interesującym rodzajem marginesu jest to, że dostaje tylko przypadkową osobę, która może zapisać nazwiska - to byli ludzie piśmienni! Wydaje się, że pisanie było czymś powszechnym w tamtych czasach.

W wersecie 16 czytamy: „Wziął starszych miasta i dał nauczkę mieszkańcom Sukkot, ukarawszy ich pustynnymi cierniami i ostami”. Wygląda więc na to, że bił ich biczami, cierniami i dzikami. „...Zburzył też wieżę Peniel i zabił mieszkańców miasta”. Zastanawiasz się, czy to nie było przesadne. Otóż, to nie są Kananejczycy; byli to Izraelici. Wygląda na to, że posunął się tam za daleko.

Ale w 21b czytamy, że Gedeon zabił także Zebę i Zalmunnę i zdjął ich ozdoby z szyj wielbłądów. Więc to jest zwycięstwo, które Pan dał Izraelowi z niewielką liczbą żołnierzy pod przywództwem Gedeona.

W następstwie tego zwycięstwa zwróć uwagę na to, co dzieje się w wersetach 22 i 23, ponieważ myślę, że te dwa wersety są znaczące. Wróć do nich później. Czytasz tam: „Izraelici rzekli do Gedeona: «Panuj nad nami — ty, twój syn i twój wnuk ...»” Innymi słowy, ustanowić dynastię. Dlaczego? „...Ponieważ wybawiłeś nas z ręki Madianitów”. Odpowiedź Gideona była całkowicie odpowiednią reakcją. W wersecie 23 „Gedeon powiedział im: ‘Nie będę panował nad wami ani mój syn nie będzie nad wami panował. Pan będzie panował nad tobą’”. Myślę, że Gedeon rozumie, co się tam dzieje. Ludzie przypisują mu zwycięstwo. Jest bardzo świadomy, że to nie on przyniósł zwycięstwo. To Pan odniósł zwycięstwo i dlatego nie zamierzał nimi rządzić. Pan będzie nad nimi panował. Jeśli wrócisz do Księgi Sędziów 7:2, przeczytasz tam, zaraz na początku, że Pan powiedział do Gedeona: „Masz zbyt wielu ludzi w swoich rękach. Aby Izrael nie chełpił się przede mną, że jego własna siła go ocaliła, zmniejsz liczbę żołnierzy, których masz”.

Teraz jest jeszcze jeden epilog do tej historii o Gedeonie. Chociaż Gedeon był tym, który zapewnił przywództwo, które dało to zwycięstwo, Gedeon później w swoim życiu poprowadził Izrael do jakiejś formy bałwochwalstwa. Był wadliwym przywódcą. Czytacie w wersecie 24, że Gedeon powiedział: „Mam jedną prośbę, aby każdy z was dał mi kolczyk ze swojej części łupu”. Byli szczęśliwi, że to zrobili. Czytacie więc w wersecie 26, że zebrał 1700 syklów złota. A potem czytasz w wersecie 27: „Gedeon zrobił ze złota efod, który umieścił w Ofrze, swoim mieście. Cały Izrael uprawiał prostytucję, oddając temu cześć. I stało się sidłem dla Gideona i jego rodziny”.

Teraz jest napisane, że zrobił efod z tego złota. Nie do końca wiadomo, co to dokładnie było. Biblijne użycie terminu „efod” wiąże się z szatą arcykapłana, której wykonanie było bardzo kosztowne. Instrukcje dotyczące wykonania efodu znajdują się w Księdze Wyjścia 28:6-12. Czy ten efod był podobny do szaty noszonej przez arcykapłana? Właśnie w związku z efodem w kieszeniach urim i tummim były trzymane przez arcykapłana. Urim i Tummim były środkiem otrzymywania boskich wyroczni. Czy Gedeon chciał jakiegoś alternatywnego, nielegalnego sposobu otrzymywania boskich wyroczni? Niektórzy uważają, że tak właśnie było, a inni, że efod tutaj odnosi się do jakiegoś obrazu. Dan Bloch w swoim komentarzu sugeruje, że jest to figura retoryczna zwana synekdochą, w której część zastępuje całość. W tej interpretacji efod reprezentuje nie tylko szatę, ale szatę z jakimś wizerunkiem. Oznacza to również wizerunek, na którym udrapowano szatę. Dlatego obraz stał się bożkiem i przedmiotem kultu dla Izraela. Więc to jest niejasne; nie jesteśmy do końca pewni, co Gideon tu zrobił i jaki był tego cel. Ale wynik jest dość jasny. W wersecie 27b czytamy: „Cały Izrael uprawiał prostytucję, oddając cześć temu efodowi”. Tak więc Gedeon sprowadził Izraela na manowce.

Abimelech i królestwo

Na końcu rozdziału 8, wersetach 30-31, znajduje się wzmianka o jego synu Abimeleku, który staje się główną postacią w następnym rozdziale. W wersecie 31 czytamy, że konkubina Gedeona, która mieszkała w Sychem, urodziła mu syna, któremu nadał imię Abimelech. Gedeon zmarł w podeszłym wieku i został pochowany na grobie swojego ojca Joasza w Ofrze Abiezerów. Gdy tylko Gedeon umarł, Izraelici ponownie uprawiali nierząd z Baalami.

Tak więc Abimelech, syn Gedeona, jest tematem rozdziału 9. Nie będę poświęcał czasu na przeglądanie całego rozdziału. Abimelech zostaje królem Sychem, czego rezultatem było ostateczne zniszczenie Sychem i śmierć Abimeleka. Tak więc wynik historii Gedeona jest bardzo zróżnicowany. Zostali uwolnieni od Midianitów, a Gedeon mówi: „Nie będę panował nad wami, Pan będzie panował nad wami”. To dobrze. Ale rezultatem była jakaś forma bałwochwalstwa. A potem syn Gedeona staje się „królem” bardziej na podobieństwo kananejskich królów miast-państw ziemi Kanaan, co również doprowadziło do katastrofy.

3. Jefte i jego ślub

Trzecim sędzią, na którego chcę zwrócić waszą uwagę, jest Jefte w Księdze Sędziów 10:6-12:7. W tym przypadku Izrael jest uciskany przez Ammonitów. W 10:6 czytamy: „Znowu Izraelici czynili zło w oczach Pana. Służyli Baalom i Asztartom, bogom Aramu, bogom Sydonu, bogom Moabu, bogom Ammonitów i bogom Filistynów. A ponieważ Izraelici opuścili Pana i już Mu nie służyli, rozgniewał się na nich. Sprzedał ich w ręce Filistynów i Ammonitów, którzy w tym roku ich zmiażdżyli i zmiażdżyli. Przez osiemnaście lat uciskali wszystkich Izraelitów po wschodniej stronie Jordanu w Gileadzie, ziemi Amorytów”. Jesteś więc na północy i wschodzie kraju, a główny

problem znajduje się w Gilead, na wschód od Jordanu.

W owym czasie starsi izraelscy wysłali na miejsce zwane Tob wygnańca z Izraela imieniem Jefte. Mieszkał w Tob, mieście na wschód od Ramot Gilead, na tym samym obszarze. W 11:1 czytamy: „Był potężnym wojownikiem. Jego ojcem był Gilead, a matką prostytutka, i został wyrzutkiem”. Czytacie więc w wersecie 3, że uciekł i osiedlił się w kraju Tob. Następnie, w wersecie 5, starsi Gilead posyłają do niego i proszą, aby został dowódcą ich wojsk, aby mogli walczyć z Ammonitami. Jefte chce się z nimi targować. W wersecie 9 Jefte mówi: „Przypuśćmy, że zabierzesz mnie z powrotem do walki z Ammonitami, a Pan da mi ich – czy naprawdę będę twoją głową?” Starsi Gileadu odpowiedzieli: Pan jest naszym świadkiem; z pewnością zrobimy, jak mówisz. Poszedł więc Jefte ze starszymi Gileadu, a lud uczynił go zwierzchnikiem i wodzem nad sobą”. I tak podejmuje się zadania walki z Ammonitami. Na początku wysła kilku negocjatorów, którzy z nimi rozmawiają, argumentując w rzeczywistości, że Ammonici nie mają żadnych historycznych roszczeń do ziemi, którą okupowali. W następnej części rozdziału 11, aż do wersetu 27, czytamy, że król Ammona nie zwrócił uwagi na wiadomość, którą przesłał mu Jefte. Dlatego Jefte postanawia zebrać siły izraelskie do walki z nimi, ale zanim to zrobi, składa ślub. To jest chyba najbardziej znana rzecz o Jefcie. W 11:30 czytamy: „I Jefte złożył ślub Panu: „Jeżeli wydasz Ammonitów w moje ręce, to wszystko, co wyjdzie mi naprzeciw drzwiami mego domu, gdy zwycięsko wrócę od Ammonitów, będzie Pana, i złożę to w ofierze całopalnej. Cóż, wyrusza do walki i odnosi zwycięstwo nad Ammonitami. W wersecie 34 czytamy: „Kiedy Jefte wrócił do swego domu w Mispa, kto miał wyjść mu na spotkanie oprócz jego córki, tańczącej przy dźwiękach tamburynów! Była jedynaczką. Oprócz niej nie miał ani syna, ani córki. Kiedy ją zobaczył, rozdarł ubranie i zawołał: „Och! Moja córka! Uczyniłeś mnie nieszczęśliwym i nieszczęśliwym, ponieważ złożyłem Panu ślub, którego nie mogę złamać. Mówi: „Dależ słowo Panu”. Uczyni ze mną tak, jak obiecałeś, teraz, gdy Pan pomścił cię na twoich wrogach, Ammonitach. Ale spełnij tę jedną prośbę - powiedziała. „Dajcie mi dwa miesiące na włóczenie się po wzgórzach i płacz z przyjaciółmi, bo nigdy się nie ożenię”. - Możesz iść - powiedział. I pozwolił jej odejść na dwa miesiące. Po

dwóch miesiącach wróciła do ojca, a on uczynił z nią to, co obiecał ”.

Myślę więc, że najwłaściwszym sposobem odczytania tego jest to, że Jefte złożył ślub i dotrzymał go; poświęcił swoją córkę, aby wypełnić ślub. To rozumienie jest przez niektórych kwestionowane, ale myślę, że jest to najbardziej prawdopodobne odczytanie tekstu. Spójrz na swoje cytaty na stronie 55 na dole strony. To pochodzi z komentarza do Sędziów i Rut autorstwa Cundalla i Morrisa w serii Starego Testamentu Tyndale'a. Komentują: „Próbowano wykazać, że Jefte miał na myśli ofiarę ze zwierzęcia i że był zaskoczony, gdy jego córka przyszła go powitać, ale nie można tego udowodnić, ponieważ nazwa „kto wychodzi z drzwi mojego domu” musi odnosić się do zamierzonej ofiary z ludzi. Jest pewne, że miał to być akt oddania ze strony Jeftego, odpłata za działania Boga przez niego. Ale gdyby był lepiej zorientowany w tradycjach Mojżesza, wiedziałby, że Bóg nie chce być czczony w ten sposób. Życie innych jest święte i nie należy go przerywać dla celów prywatnych, bez względu na to, jak chwalebny może się wydawać ten cel. Jak zauważył biskup Hall: „Jego gorliwością było składanie ślubów, a jego grzechem było składanie ślubów pochopnie”.

Ale spójrz na drugi akapit na stronie 56: „Wszyscy wcześniejsi komentatorzy i historycy przyznali, że Jefte faktycznie złożył swoją córkę na ofiarę całopalną. Dopiero w średniowieczu podejmowano pełne dobre intencje, ale chybione próby złagodzenia prostego znaczenia tekstu. Podatność oświeconych umysłów może być zszokowana takimi działaniami, szczególnie ze strony jednego z izraelskich sędziów. Ale próba zamiany wyroku śmierci na karę wiecznego dziewictwa nie może zostać podtrzymana”. Niektórzy argumentowali, że karą było wieczne dziewictwo, a nie życie. „Ostateczna wzmianka o dziewictwie córki Jeftego została dodana, aby podkreślić tragizm sprawy, a czas dokonany najlepiej przyjąć jako zaprzeczenie, co często występuje w języku hebrajskim: „nie miała”. Proste stwierdzenie: „Uczynił z nią zgodnie ze swoim ślubem, który złożył”, musi pozostać w mocy”. Marcin Luter powiedział: „Chciałoby się powiedzieć, że nie ofiarował swojej córki, ale tekst wyraźnie mówi, że to zrobił”. Wydaje mi się, że jest to najbardziej oczywisty sposób odczytywania tego. Niektórzy, którzy argumentują, że jej nie ofiarował, czytają werset 31, który mówi: „wszystko, co wyjdzie

przez drzwi mego domu, by się ze mną spotkać, kiedy wrócę triumfalnie z Ammonitów, będzie należeć do Pana ”. co NIV tłumaczy „i złożę ich w ofierze całopalnej”.

Niektórzy próbują przetłumaczyć to *waw* jako „lub”: „Wszystko, co wyjdzie z mego domu, aby mi wyjść na spotkanie, kiedy powrócę triumfalnie z Ammonitów, będzie należeć do Pana” — innymi słowy: „Jeśli jest istota ludzka, będzie poświęcone Panu, a jeśli będzie to zwierzę — owca, koza, kura lub cokolwiek innego — złożę to w ofierze całopalnej”. Ale to nie pasuje dobrze do reszty kontekstu i jest to trochę napięty sposób czytania oryginału.

4. Samson – Artykuł RTR Webba Następnym sędzią, o którym chcę porozmawiać, jest Samson. To Sędziowie 13:1-16:31, więc rozdziały 13-16. Pomyślałem, że zamiast pracować nad tekstem, dam ci tę ulotkę dla Samsona. To jest coś w rodzaju krótkiego streszczenia artykułu, który moim zdaniem jest całkiem dobry, napisanego przez Barry'ego Webba w *Reformed Theological Review*, zatytułowany „Poważna lektura historii Samsona”. Spróbuję tylko przedstawić coś w rodzaju streszczenia artykułu. Webb mówi: „Historia Samsona wprawia w zakłopotanie wielu ewangelików. Chcą traktować go jak słowo Boże, ale nie wiedzą, jak to zrobić. Historia Samsona nie poddaje się łatwo moralizowaniu, które jest dość powszechne na kazalnicy ewangelicznych i lekcjach szkółki niedzielnej. Teraz, jeśli zamierzasz czerpać przykłady życia z postaci biblijnych, prawdopodobnie nie będziesz szedł do Samsona, aby je znaleźć, a przynajmniej nie dla bardzo wielu punktów, ale może kilku. Alternatywą jest trywializacja tego i postrzeganie Samsona jako biblijnego nadczołwieka lub zignorowanie go. Ostatnia alternatywa jest prawdopodobnie najczęstsza.

Webb wzywa do poważnej lektury, która uzna zasadniczo teologiczny charakter historii Samsona i zrozumie, jak funkcjonuje ona w kontekście kanonicznym. Zauważa, że historia zajmuje strategiczne miejsce w Księdze Sędziów, na końcu głównej centralnej części sześciu głównych sędziów. Poświęcono mu dużo uwagi — są cztery rozdziały. Ze względu na umiejscowienie tej narracji i ilość miejsca poświęconego Samsonowi, Webb argumentuje: „Jeśli przegapimy jakiś punkt tego epizodu, możemy przegapić sens całej

Księgi Sędziów”.

A. Pierwsza część Jeśli chodzi o strukturę narracji, Webb twierdzi, że rozwija się ona w trzech częściach. Najpierw anioł przepowiada: niepełna kobieta urodzi syna. To jest w Księdze Sędziów 13:2, gdzie czytamy: „ Pewien mąż z Sorea , imieniem Manoach, z klanu Danitów, miał żonę, która była bezpłodna i pozostała bezdzietna. Anioł Pański ukazał się jej [żonie Manoacha] i powiedział: „Jesteś bezpłodna i bezdzietna, ale poczniesz i urodzisz syna”. Tak więc niepełna kobieta urodzi syna. I druga przepowiednia: syn zacznie wybawiać Izraela z rąk Filistynów. Przeczytałeś to w wersecie 12. Ostatnie zdanie: „Rozpocznie wyzwolenie Izraela z rąk Filistynów”.

Pierwsza przepowiednia spełnia się w 13:1-4, gdzie czytamy: „Niewiasta urodziła chłopca i nazwała go Samson”. Druga przepowiednia, „Rozpocznie wyzwolenie od Filistynów”, pojawia się stopniowo w dwóch głównych ruchach narracyjnych obejmujących rozdziały od 14 do 16.

Pierwsza z tych dwóch części jest drugą z trzech części narracji. Samson udaje się do Timny , gdzie zakochuje się w filistyńskiej dziewczynie — czytamy o tym w 14:1. Samson schodzi do Timny , widzi tam młodą Filistynkę, wraca do ojca i matki i mówi: „Weźcie mi ją za żonę”. Punktem kulminacyjnym tego ruchu jest rzeź Filistynów z Ramoth Lehi w 15:14-20. W Księdze Sędziów 15:14-20 czytamy, że Duch Pański zstępuje na Samsona. Zrywa więzy, którymi był związany, łapie szczękę osła i powala tysiąc ludzi. Zwracając się do Pana, mówi: „Z szczęki osła zrobiłem osły z Filistynów; dałeś swemu słudze to zwycięstwo”. Tak więc ta pierwsza część osiąga punkt kulminacyjny podczas rzezi w Ramoth Lehi.

B. Druga część Druga część zaczyna się od Samsona udającego się do Gazy w Sędziów 16:1, gdzie odwiedza nierządnicę. Punktem kulminacyjnym tego ruchu jest rzeź Filistynów w świątyni Dagona, gdzie łamie on filary i zabija więcej w swojej śmierci niż w swoim życiu w Księdze Sędziów 16:30. Jest napisane: „ Samson powiedział: „Pozwól mi zginąć z Filistynami”. Potem pchnął z całej siły, a świątynia runęła na władców i

wszystkich w niej ludzi. W ten sposób zabił o wiele więcej, kiedy umarł, niż za życia.

Odniesienia do Zora i Esztaola w Sędziów 13:25 i 16:31 obejmują te dwie części. Teraz to tylko cecha literacka, o której można powiedzieć, że jest częścią struktury narracji. Widzisz w 13:25: „I zaczął go pobudzać Duch Pański, gdy przebywał w Mahane Dan, między Sorea a Esztaol”. Zachowaj to odniesienie między Zorah i Esztaol. W 16:31 na końcu: „Przynieśli go z powrotem i pochowali między Sora a Esztaol”. Widzicie więc, jak Zora i Esztaol biorą w nawiasy fragment od rozdziału 14 do końca rozdziału 16. Tak więc biorą w nawias te dwie części narracji o Samsonie. Odniesienia do Manoacha, ojca Samsona, również kształtują całą narrację. Jeśli cofniesz się do samego początku narracji w Księdze Sędziów 13:2, jest tam napisane: „Pewien człowiek z Sory, imieniem Manoach”. Następnie przejdź do 16:31 na końcu całej narracji: „Został pochowany w grobowcu Manoacha, swojego ojca”. Są to wewnętrzne elementy struktury narracji. Myślę więc, że dobrze uzasadnia trzy części narracji.

C. Samson i ślub nazirejczyka Następnie dalsze komentarze: „Samson nazirejczyk”. Nazirejczyk określa, kim był Samson z boskiej determinacji. Wróć do rozdziału 13, gdzie podano zapowiedź jego narodzin. W wersecie 5 czytamy, że anioł Pański mówi: „Żadnej brzytwy nie wolno golić jego głowy, ponieważ chłopiec ma być nazirejczykiem, poświęconym Bogu od urodzenia i rozpocznie wyzwolenie Izraela z rąk Filistynów”. Miał więc być nazirejczykiem przez całe życie — od urodzenia. A teraz kilka komentarzy na ten temat. Nie jest dobrowolnym nazirejczykiem. Przyjrzelśmy się roli nazirejczyka, który był dobrowolnym ślubem na czas określony. Sytuacja Samsona różni się od tej tym, że nie jest dobrowolna ani tymczasowa; nie jest nazirejczykiem przez dobrowolne ślubowanie, ale przez boską decyzję. Okres konsekracji nie jest tymczasowy, ale na całe życie. Kiedy zostaje uwolniony, składa się w ofierze nie tylko jego włosy, co jest sposobem, w jaki została rozwiązana przysięga nazireatu, ale sam Samson, cała jego osoba. W miarę rozwoju historii Samson robi wszystko, czego nie powinien robić nazirejczyk: dotyka trupów, pije wino i pozwala strzyć sobie włosy. Sprzeciwia się wszystkim przepisom nazirejczyka. W Księdze Sędziów 16:17 mówi: „... bo od

urodzenia jestem nazirejczykiem oddanym Bogu. Gdyby ogolono mi głowę, opuściłyby mnie siły i stałbym się słaby jak każdy inny człowiek”. Zwraca się uwagę na to ostatnie zdanie: „bądź jak każdy inny człowiek”. Sugeruje to, że Samson mógł chcieć być jak każdy inny człowiek, ale Bóg mu na to nie pozwolił. Jahwe oddalił się od niego tylko na tyle długo, by przenieść go do miejsca, w którym miał wreszcie wypełnić swoje powołanie. Został schwytyany, oślepiiony i zabrany do świątyni filistyńskiej.

D. Historia Samsona jako podsumowanie historii Izraela John Milton w „Samson Agonistes” mówi o Samsonie w ten sposób: „O zwierciadło naszej posiadłości”. A Barry Webb mówi, że Milton ma rację, jeśli chodzi o sposób, w jaki historia Samsona funkcjonuje w Księdze Sędziów. Historia Samsona jest historią Izraela podsumowaną i skoncentrowaną dla nas w życiu pojedynczego człowieka. To jest naprawdę teza Webba: historia Samsona jest historią Izraela. Tak jak Samson był świętym człowiekiem, Izrael był świętym narodem (Księga Wyjścia 19:6). Tak jak Samson pragnął być jak inni ludzie, tak Izrael pragnął podobać się innym narodom. Jak Samson uganiał się za cudzoziemkami, tak Izrael uganiał się za zagranicznymi bogami. Tak jak Samson wołał do Boga w skrajności i otrzymał odpowiedź, tak samo uczynił Izrael. Wreszcie – i to wykracza poza zakres Sędziów – tak jak Samson musiał zostać zaślepiiony i poddany gorzkiemu bólowi w Gazie, zanim pogodził się ze swoim przeznaczeniem, tak Izrael musiał przejść przez gorzkie cierpienia wygnania w Babilonie. Widzicie więc, co sugeruje Webb, że historia Samsona odzwierciedla historię Izraela.

mi. Epilog – podwójne zakończenie powiązane z historią Samsona W epilogu znajduje się podwójne zakończenie Księgi Sędziów, podobnie jak podwójne wprowadzenie. W Księdze Sędziów 17:6 i 21:25 czytamy: „Każdy czynił to, co było dobre w jego własnych oczach”. Webb argumentuje, że Samson jest każdym mężczyzną. W strukturze księgi historia Samsona prowadzi do epilogu. Pojawia się tuż przed epilogiem; to ostatnia z historii głównych sędziów w książce. W Księdze Sędziów 14:3, kiedy Samson chce, aby jego rodzice przynieśli mu tę Filistynkę, „Jego ojciec i matka odpowiedzieli: „Czy wśród

twoich krewnych lub wśród całego naszego ludu nie ma odpowiedniej kobiety? Czy musisz iść do nieobrzezanych Filistynów, aby wziąć sobie żonę? Ale Samson powiedział do swojego ojca: „Weź ją dla mnie”. Następnie następną frazę: NIV mówi: „Ona jest dla mnie właściwa”. Wiesz, co to jest po hebrajsku? To jest „Ona jest dobra w moich oczach” — to to samo zdanie, co „Każdy zrobił to, co było dobre lub słuszne w jego własnych oczach”. Tak więc w strukturze księgi historia Samsona prowadzi do tego epilogu, w którym każdy robi to, co jest słuszne w jego własnych oczach; dokładnie to robił Samson.

Samsona, wybawiciela i zbawiciela. Filistyni pojмали go i wychwalali Dagona w Księdze Sędziów 16:23-24: „ Teraz zebrali się władcy filistyńscy, aby złożyć wielką ofiarę swojemu bogu Dagonowi i świętować, mówiąc: „ Nasz bóg wyzwolił Samsona, naszego wroga, w nasze ręce. Gdy lud go ujrzał, wielbił swojego boga, mówiąc: Nasz bóg wydał w nasze ręce naszego wroga, tego, który spustoszył naszą ziemię i pomnożył naszych zabitych. Tak więc Filistyni przypisują pojmanie Samsona Dagonowi, ich bóstwo; ale jak zauważa Webb, oto dramatyczna ironia tej historii. To nie ich bóg wydał Samsona w ich ręce, ale Bóg Izraela, Jahwe, i uczynił to w celu ich zniszczenia. Więc ostatecznie nie okaże się to dla nich korzystne, że Samson dostał się w ich ręce.

6 Główne problemy: 1. Konkurs Jahwe i bogów; Suwerenność i wolność Jahwe

W książce kluczowe są dwa zagadnienia. Jednym z nich jest walka między Jahwe a innymi bogami o lojalność Izraela. W przypadku Samsona zwycięstwo zdecydowanie przypadło Jahwe. Śmierć Samsona dowodzi, że inni bogowie w ogóle nie są bogami i że tylko Jahwe jest godzien oddania Izraela. Po drugie, historia podkreśla suwerenność i wolność Jahwe. Wszyscy sędziowie-zbawiciele, z wyjątkiem Othniela, są tym, co Webb nazywa „nieprawdopodobnymi bohaterami” w taki czy inny sposób. Nie są to ludzie, których normalnie Bóg użyłby do wyzwolenia swojego ludu. Bóg objawiony w Księdze Sędziów jako prawdziwy Bóg postępuje w sposób, który wprawia w zakłopotanie ludzką mądrość, a historia Samsona jest na to najwyższym świadectwem autora.

2. Refleksje końcowe – Królestwo Kapłańskie Refleksje końcowe : Myślę, że są tu trzy punkty. Przede wszystkim powołanie Izraela jako narodu świętego w Księdze Wyjścia 19:5-6: „Będziecie królestwem kapłańskim, narodem świętym, szczególną własnością ludów, cenną własnością Pana”. Odnosi się to do chrześcijan jako ludu Bożego nowego przymierza w 1 Piotra 2:9. Piotr prawie cytuje Księgę Wyjścia 19:5-6 i stosuje ją do ludu nowego przymierza. Idą w ciągłości między ludźmi znalezionymi w Starym Testamencie i ludźmi znalezionymi w Nowym Testamencie. To, co Webb mówi tutaj, brzmi: „Jesteśmy również indywidualni, czym jesteśmy jako korporacja. Jesteśmy powołani do bycia świętymi; to znaczy, jesteśmy powołani, aby być całością, mamy być świętym narodem, mamy być świętym ludem. Mamy być święci także indywidualnie. Ze względu na tę ciągłość między podstawowym powołaniem Starego Testamentu a nowotestamentowym ludem Bożym, jest całkowicie właściwe, że widzimy w Samsonie nie tylko historię Izraela, ale naszą własną”. Innymi słowy, jeśli historia Samsona jest odbiciem historii Izraela, jest również odbiciem naszej własnej historii. „Wyzwanie polega na tym, czy chętnie przyjmujemy nasze powołanie, jeśli jesteśmy święci przez powołanie. Mamy być świętym ludem przez powołanie. Nie możemy być jak inni ludzie i nie powinniśmy chcieć być”.

3. Natura wiary Po drugie, imię Samsona pojawia się w Liście do Hebrajczyków 11:32. „Jest jednym z bohaterów wiary w tym rozdziale. Może nas czegoś nauczyć o naturze wiary. Mimo porażki są momenty, w których Samson okazuje świadomość, że wielką rzeczywistością stojącą za światem i jego własnym istnieniem jest Bóg, którego jest sługą”. Wyraźnie to widać w Księdze Sędziów 15:18, którą już czytałem. Mówi tam: „Dałeś swemu słudze to wielkie zwycięstwo”. Tutaj przypisuje wielkie zwycięstwo Panu. „Oddaje się całkowicie Bogu i tym razem okazuje się, że jest wierny. Najwspanialsze chwile Samsona to chwile wiary, z których wciąż możemy się wiele nauczyć, pomimo wielu porażek; a innym razem nie jest dobrym przykładem, ale złym”.

4. Postać osoby, która została powołana przez Jahwe, aby ocalić swój lud Po trzecie,

oto postać lub osoba, która została powołana przez Jahwe, by ocalić swój lud. A potem zauważcie podobieństwa tutaj z czymś, co znajdujemy później w Piśmie Świętym. Jego narodziny zwiastuje anioł, jego poczęcie jest cudowne – narodził się z niepłodnej kobiety. Zostaje odrzucony przez własny naród — wtedy Hebrajczycy wydali go Filistynom w Księdze Sędziów 15:12: „Przyszlismy was związać i wydać Filistynom”. Został więc odrzucony przez swoich. Jego zbawcze dzieło kończy się śmiercią, śmiercią, w której obala Dagona i kładzie podwaliny pod wyzwolenie ludu Bożego w przyszłości. Innymi słowy, w tej najbardziej nieprawdopodobnej postaci widzimy prawdopodobnie wyraźniej niż gdziekolwiek indziej w Starym Testamencie kształt rzeczy, które nadejdą. „Nie wolno nam sprowadzać Samsona do zwykłego ostrzeżenia przed samowolą, która była przykładem wiary. On jest kimś więcej. Jest zwiastunem największego ze wszystkich zbawicieli i pod pewnymi względami jego życie nawiązuje do życia Chrystusa i jest typem tego wydarzenia”. Myślę więc, że Webb wyświadczył nam tutaj dobrą przysługę, wskazując sposoby, dzięki którym możemy znaleźć znaczenie i znaczenie na dziś nawet z niektórymi trudnymi narracjami związanymi z Samsonem.

H. 4 Sędziów wymienionych w Liście do Hebrajczyków 11:32 Teraz zakończę to za minutę. Mówiłem o czterech z sześciu głównych sędziów. Tych czterech wymieniono w Liście do Hebrajczyków 11:32. Czytacie tam: „I cóż więcej mam powiedzieć? Nie mam czasu opowiadać o Gedeonie, Baraku, Samsonie, Jeftem, Dawidzie, Samuelu i prorokach”. Ale widzisz wspomnianych tam czterech sędziów — Gideona, Baraka, Samsona i Jeftego. Oni są w tym rozdziale bohaterów wiary. Myślę, że to, co możemy z nich wyciągnąć, to to, że pomimo poważnych niepowodzeń te cztery osoby są ludźmi, których Pan użył, aby wyzwolić Izrael od jego prześladowców. Pan użył ich pomimo osobistych niepowodzeń, gdy wystąpili z wiarą, aby rzucić wyzwanie tym, którzy uciskali lud Boży. Webb mówi na pierwszej stronie: „Musimy rozpoznać teologiczny charakter tej księgi i zrozumieć, jak funkcjonuje ona w kontekście kanonicznym, i właśnie w ten sposób odnajdziemy znaczenie na dziś”.

4. Zilustrowane duchowe i moralne pogorszenie w czasach sędziów Spróbuję podsumować Sędziów. Przejdźmy do punktu 4. w twoim zarysie. 4. to „Duchowe i moralne zepsucie w czasach sędziów”. To rozdziały 17-21. Jest to podwójny wniosek, który odzwierciedla podwójny wstęp. Znajdujemy dwie historie dołączone na końcu książki i są to 4a. i 4b. 4a brzmi: „Prywatne sanktuarium Micheasza zostaje okradzione z bożków i kapłanów, Sędziów 17-18”. Następnie 4b brzmi: „Historia wojny domowej przeciwko Beniaminowi, która była spowodowana wykorzystywaniem seksualnym i morderstwem konkubiny Lewity”. To jest w Sędziów 19-21.

Te dwie historie znajdujące się na końcu książki nie wymieniają nazwiska żadnego sędziego. Myślę, że celem tych historii jest pokazanie, jak szybko doszło do upadku religijnego i ludzie odwrócili się od przymierza po śmierci Jozuego i pokoleniu podboju. To właśnie w tym fragmencie czterokrotnie pojawia się to stwierdzenie: „Nie było króla w Izraelu; każdy zrobił to, co uważał za słuszne”. Był to czas, w którym nie było centralnej władzy cywilnej, a kiedy tak było, ludzie odwracali się od przymierza. Rezultatem była anarchia. Ta anarchia jest zilustrowana w tych dwóch historiach. Jedna historia ilustruje apostazję religijną, a druga ilustruje upadek moralny.

A. Skupienie się na apostazji religijnej

Tak więc pierwsza historia to „Skupienie się na religijnej apostazji”; to jest prywatne sanktuarium Micheasza, bożki i kapłan. Jest to związane z migracją Danitów z kruchego posiadłości nadanego za Jozuego. Nie byli z tego zadowoleni. Chcieli znaleźć nowe miejsce i wysłali kilka osób, aby zbadały, gdzie mogliby się przenieść. Udają się na najdalszą północ — spójrz na Księgę Sędziów 18:7: „Pięciu mężów wyruszyło więc i przybyło do Laisz , gdzie zobaczyli, że lud żyje bezpiecznie, podobnie jak Sydończycy, niczego nie podejrzewający i bezpieczni”. Uważają, że byłoby to dobre miejsce na przeprowadzkę Danitów. W trakcie przemieszczania się na północ czytamy w wersecie 14 rozdziału 18: „ Wtedy pięciu mężów, którzy przespiegowali ziemię Laisz , powiedziało swoim braciom: Czy wiecie, że jeden z tych domów ma efod, a drugi bóstwa

domowe, rzeźbiony wizerunek i odlany bożek? Idą więc tam, do domu młodego Lewity, do domu Micheasza. Pozdrawiają go i wchodzi do tego domu, werse 18, i biorą efod, posąg i inne bożki domowe. Tam proszą księdza, aby poszedł z nimi.

Przejdź do wersetu 23. Zabierają te bożki od Micheasza z tego prywatnego sanktuarium, a kiedy odchodzą, „Kiedy krzyczeli za nimi, Danici odwrócili się i powiedzieli do Micheasza: „Co się z tobą dzieje, że zawołałeś swojego mężczyznę do walki? Odpowiedział: „Zabrałeś bogów, których stworzyłem, i mojego kapłana, i odszedłeś. Co jeszcze mam? Jak możesz pytać: „Co się z tobą dzieje?”” . Oto człowiek, który ma nielegalne prywatne sanktuarium, a ci Danici zabierają te bożki. Jest bardzo zdenerwowany i pyta: „Co jeszcze mam? Jak możesz pytać, co się ze mną dzieje? Ale w wersecie 27 czytamy: „ Wtedy zabrali to, co stworzył Micheasz, i jego kapłana, i udali się do Laisz przeciwko spokojnemu i niczego niepodważającemu ludowi. Zaatakowali ich mieczem i spalili ich miasto”. Pamiętajcie, że wszyscy byli Izraelitami. Następnie werse 28: „Odbudowali miasto, osiedlili się w nim i nazwali je Dan”. Oto więc religijna apostazja w tym prywatnym sanktuarium, które zostało ograbione z przedmiotów.

B. Inna historia zakończyła się wojną domową Inna historia zakończyła się wojną domową, która została wywołana wykorzystywaniem seksualnym i morderstwem konkubiny lewity z Betlejem. Nie będę przechodzić przez tę narrację. To brutalna opowieść o znęcaniu się nad tą kobietą, a następnie o niemal eksterminacji plemienia Beniamina, które zostało prawie wytępione przez pozostałe plemiona Izraela z powodu sposobu, w jaki potraktowały tę konkubinę.

Tak więc te dwie historie pokazują coś z chaosu, który powstał w Izraelu, kiedy odwrócili się od przymierza w tym mrocznym okresie.

Przepisywane przez Andree Mastrangelo i Dominique Gobeil
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Edycja ostateczna autorstwa Elizabeth Fisher
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta

